

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Petra Mikeše a Jitky Zavřelové v právní věci žalobce: **Ing. P. L.**, zastoupený Mgr. MUDr. Pavlem Strejcem, advokátem se sídlem 5. května 655, Sokolov, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 9. 2017, čj. 39143/17/5200-10422-711621, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 6. 2019, čj. 62 Af 85/2017-63,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Zlínský kraj (dále jen „správce daně“) v návaznosti na odvolání žalobce proti svým platebním výměrům [za užití § 113 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“)] rozhodnutími z 21. 12. 2016, čj. 1899329/16/3312-50521-705690, čj. 1900807/16/3312-50521-705690 a čj. 1902269/16/3312-50521-705690, žalobci doměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období let 2011 až 2013. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím zamítl následné odvolání žalobce a uvedená rozhodnutí správce daně potvrdil. Správní orgány dospěly k závěru, že žalobce učinil součástí obchodního majetku ve smyslu § 4 odst. 4 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“), pouze budovy penzionů H. a K. Vložení souvisejících pozemků (jiných budov) žalobce neprokázal. Uplatněné výdaje týkající se

opravy, údržby a provozu těchto dalších nemovitostí jsou proto dle § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů daňově neúčinné.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce třemi samostatnými žalobami. Tvrdil, že na sporných nemovitostech se nachází zařízení, které je využíváno ubytovanými klienty, resp. je pronajímáno spolu s penzionem (sportoviště, tenisový kurt, sauna, bazén, parkoviště, kolárna, lyžárna). Výdaje vynaložené na tyto nemovitosti proto jsou součástí výdajů k dosažení a udržení příjmů. Žalovaný formalisticky vyšel jen z tvrzení žalobce zástupce K., který se vyjadřoval k zařazení odlišných sousedních pozemků do obchodního majetku, aniž by přihlédl ke skutečnému stavu. Žalobce navrhoval provedení mnoha svědeckých výpovědí, žalovaný však vyslechl pouze dva svědky a zbylé opominul, aniž by nadbytečnost jejich výsledku zdůvodnil. Podle výpovědi vyslechnutých svědků žalobce doložil svá tvrzení, žalovaný k tomu však nepřihlédl a tvrzení žalobce nevyvrátil. Za relevantní naopak žalobce nepovažuje výpovědi bývalých zaměstnankyň, které pracovaly jako recepční a pokojské. Otázka zařazení pozemků do obchodního majetku je mimo jejich kompetence. Žalovaný ani nehodnotil důkaz obsahem webových stránek z let 2011 až 2013, z nichž plyne, že žalobce nabízel jako součást ubytování i služby nacházející se na sporných pozemcích. Závěr o nevložení pozemků do obchodního majetku nelze učinit ani na základě jejich neuvedení v odpisových kartách, které žalobce předložil na základě výzvy žalovaného. Nemovité věci jsou součástí pozemků, které se v jejich nabývací hodnotě neodepisují, a proto nejsou součástí odpisových karet. Poukázal rovněž na daňovou kontrolu z roku 2009, která nezpochybnila vynakládání výdajů na opravu a údržbu sporných pozemků a správce daně je ponechal daňově účinnými.

[3] Krajský soud žaloby spojil ke společnému projednání a v záhlaví označeným rozsudkem je zamítl. Dospěl k závěru, že rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná. Žalobce vznášel důkazní návrhy za účelem prokázání rozsahu využití penzionu H. pro jeho podnikání. V této otázce mu správce daně vyhověl a své rozhodnutí postupem dle § 113 odst. 1 písm. b) daňového řádu změnil. Nebylo proto nutné, aby správce daně či žalovaný zvažovali provedení výsledku navržených svědků. Správce daně se přezkoumatelně zabýval i odvolacími námitkami. V následném odvolání proti rozhodnutí správce daně o odvolání žalobce uplatnil argumenty, které směřovaly proti rozhodnutí o doměření DPH, nikoli daně z příjmů, které se týká nynější věc. Žalovaný proto nepochybil, pokud tyto námitky nevypořádal. Jednou z podmínek, aby na majetek bylo v kontextu zákona o daních z příjmů nahlíženo jako na obchodní majetek, je, aby o něm bylo účtováno nebo aby o něm byla vedena daňová evidence. Důraz na otázku zařazení obchodního majetku do účetnictví nebo daňové evidence není přehnaně formalistický. Z teleologického i jazykového výkladu § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů plyne, že výdaje vynaložené na opravu, údržbu nebo technické zhodnocení majetku, který může s podnikáním souviset, nejsou pro účely snížení základu daně uznatelné, protože ten nebyl zařazen do obchodního majetku. Krajský soud nezpochybnil, že související pozemky a na nich umístěná zařízení byla využívána v souvislosti s poskytováním ubytovacích služeb, i přesto je ale klíčové, zda pozemky a stavby žalobce formálně zahrnul do obchodního majetku. Správce daně uvedené jasně formuloval a poskytl žalobci prostor, aby doložil evidenci hmotného majetku včetně dotčených nemovitostí. Na to žalobce reagoval předložením sestavy odpisů a tvrzením, že do obchodního majetku vložil budovy penzionů a jiný obchodní majetek neeviduje. Žalobce neunesl důkazní břemeno, protože

pokračování

neprokázal zařazení sporných pozemků a na nich stojících staveb do obchodního majetku. Žalobci nemohlo v tomto směru v souvislosti s daňovou kontrolou z roku 2009 vzniknout legitimní očekávání. Při ní správce daně žalobce upozornil, že pro účely odpisu nelze do hmotného majetku dle § 26 odst. 2 zákona o daních z příjmů zařadit pozemky. Dle § 26 odst. 1 téhož zákona se odpisy stanoví z hmotného majetku s výjimkou vyloučeného majetku dle § 27. Hmotný majetek však nelze ztotožňovat s obchodním majetkem (ve smyslu § 4 odst. 4 zákona). Z toho, že správce daně při kontrole v roce 2009 do ceny nemovitosti pro účely odpisu nezahrnul cenu pozemku, nemohl žalobce nabýt jakékoli legitimní očekávání ve vztahu k účtování nebo vedení evidence majetku a závazků. Pokud jde o obsah vyhledávací části spisu, v něm obsažené listiny se týkaly jiného daňového subjektu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Tvrdí, že areál penzionu byl používán pro dosažení a zajištění příjmů a bez jakéhokoliv osobního využití. Celý soubor věcí, pozemků a staveb byl obchodním majetkem v plném rozsahu. Krajský soud vyšel z definice obchodního majetku dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, čj. 2 Afs 45/2017-37. Z té plyne, že účtováním o takovém majetku a vedením jej v daňové evidenci dává podnikatel najevo, že jej považuje za obchodní majetek. Stěžovatel tento závěr chápe jako *condicio sine qua non* úspěšného uplatnění daňových nákladů a zdanění příjmů plynoucích z tohoto majetku. Krajský soud považoval za klíčové, zda stěžovatel pozemky a na nich stojící stavby související s provozem penzionu formálně zahrnul do obchodního majetku. Stěžovatel o pozemcích již v roce 2009 vedl daňovou evidenci a zahrnul je do odpisů. Z jeho chování tak bylo zřejmé, že je považuje za vložené do obchodního majetku. Při řešení této otázky vyšel správce daně nesprávně z vyjádření stěžovatelova zástupce, který negativně vymezil, že pozemky do obchodního majetku vloženy nebyly. Stěžovatel ale toto nesprávné tvrzení následně opakovaně negoval a nabídl k prokázání skutečného stavu věci řadu důkazů, které ale žalovaný neprovedl. Ze zprávy o daňové kontrole je zřejmé, že mnoho výdajů se vztahovalo k celému areálu a žalovaný nezkoumal, jaká část by podléhala daňové uznatelnosti. Žalovaný výdaje vyloučil jen na základě formálního závěru o nepředložení majetkové karty a výroku zástupce stěžovatele na počátku kontroly. Z výše citovaného rozsudku sp. zn. 2 Afs 45/2017 navíc vyplývá, že bez ohledu na formální stránku je důležitým kritériem pro určení obchodního majetku podnikatele jeho povaha a způsob nakládání s ním. Závěry krajského soudu jsou v rozporu se smyslem tohoto rozsudku. Podle stěžovatele z něj vyplývá, že formalismus evidenční karty je méně podstatný a podstatné je, zda je majetek při podnikání využíván, jsou k němu vedeny výdaje a celkově ekonomicky a materiálně slouží k dosahování příjmů v rámci podnikatelské činnosti. V této věci je vyloučením nákladů ze základu daně zřejmé, že o majetku vedl evidenci výdajů.

[5] Stěžovatel též namítl, že neprovedení důkazu jím navrhovanými svědeckými výpověďmi bylo v rozporu s požadavkem na úplné a správné zjištění všech okolností, za kterých stěžovatel dosahuje zdanitelných příjmů. Krajský soud tento závěr nezákonně schválil. Stěžovatel dodal, že závěr krajského soudu, dle kterého dokumenty vedené v neveřejné části spisu nemohou mít pro stěžovatele žádný význam, je popřením práva na projednání věci v plném rozsahu. Všechny důkazní prostředky měly být v souladu s § 65

daňového řádu přeraženy do běžné části spisu nejpozději do projednání zprávy o daňové kontrole.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že vyloučení výdajů dle § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů považuje za opodstatněné. Odkázal na důvodovou zprávu, dle které daná právní úprava brání obcházení zákona. Její výklad ze strany žalovaného podporuje také odborná literatura. Krajský soud postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, naopak stěžovatel citovaný rozsudek sp. zn. 2 Afs 45/2017 interpretuje nesprávně. Podmínkou nahlížení na majetek jako majetek obchodní je, aby o něm bylo účtováno nebo aby o něm byla vedena daňová evidence. Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 12. 7. 2017, čj. 6 Afs 295/2016-33, opravy, údržbu nebo technické zhodnocení vlastního majetku nezařazeného do obchodního majetku nemůže daňový subjekt uplatnit jako daňově uznatelný výdaj. Z dokazování vyplynulo, že stěžovatel do obchodního majetku zařadil jen budovu penzionu H. a budovu penzionu S., nikoli související pozemky či jiné budovy. Žalovaný nevycházel pouze z vyjádření někdejšího zástupce stěžovatele, ale z celého spisového materiálu. Zařazení jiných pozemků či budov (než výše uvedených) stěžovatel neprokázal. Žalovaný nebyl povinen veškeré stěžovatelem navržené důkazy a neprovedení některých z nich odůvodnit. Co se týče přeražení písemností z vyhledávací části spisu, to je dle § 65 odst. 2 daňového řádu podmíněno jejich využitím jako důkazního prostředku. Pokud se tak nestalo, nebyl důvod k jejich zpřístupnění, čemuž odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2016, čj. 6 Afs 143/2016-38. K otázce odpisů se již krajský soud i žalovaný vyjádřili, správní orgány skutkový stav zjistily dostatečně a důkazní návrhy nijak neselektovaly.

[7] Na vyjádření žalovaného reagoval stěžovatel replikou, podle níž žalovaný při provedené kontrole akceptoval do výdajů zahrnuté náklady na daň z nemovitostí používaných pro dosažení a zajištění příjmů. Pokud byly v daňové evidenci zachyceny výdaje, má se za to, že jde o obchodní majetek. K tomu připojil opisy údajů z jeho peněžního deníku s tím, že je předložil již v průběhu kontroly.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel uplatnil kasační námitky, které lze podřadit pod důvody kasační stížnosti vymezené v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Má za to, že krajský soud nesprávně posoudil otázku zařazení jeho majetku (nemovitostí) do obchodního majetku a rozhodnutí žalovaného měl zrušit pro nedostatečné zjištění skutkového stavu.

[11] Nejvyšší správní soud nejprve přistoupil k posouzení námitek týkajících se zjištění skutkového stavu. Stěžovatel v kasační stížnosti stejně jako v žalobě v této souvislosti tvrdí, že správní orgány kvůli neprovedení jím navržených důkazů (svědeckých výpovědí)

pokračování

nedostatečně zjistily skutkový stav. Jak Nejvyšší správní soud již výše shrnul, krajský soud v této části založil své závěry na tom, že stěžovatelem navržené důkazní prostředky se měly vztahovat k prokázání rozsahu využívání budovy jednoho z penzionů (viz bod 14. napadeného rozsudku). V této otázce správce daně odvolání stěžovatele vyhověl a své rozhodnutí změnil v jeho prospěch. Nebylo proto nutné, aby se následně zabýval jeho důkazními návrhy k této skutečnosti. Tyto závěry stěžovatel nijak konkrétně nezpochybnil, především netvrdí, proč podle jeho názoru nejsou správné, a pouze v obecné rovině poukázal na to, že krajský soud svým rozhodnutím schválil nezákonný postup žalovaného. V této souvislosti je však třeba připomenout, že kasační stížnost musí obsahovat polemiku s rozhodovacími důvody krajského soudu, nikoliv jen opakovat žalobní body či na ně odkazovat. Pokud tomu tak není, jedná o kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustnou (srov. např. usnesení zdejšího soudu ze dne 24. 9. 2020, čj. 8 As 63/2020-21). I kdyby nicméně kasační soud v nynější věci uvedenou námitku shledal jako hraničně přípustnou, s ohledem na svoji obecnost a podobu citovaných závěrů krajského soudu nemůže být důvodná.

[12] Pokud jde o související námitku týkající se nepřeražení některých listin (žádostí o informace a odpovědi na ně a protokol o místním šetření) z vyhledávací části spisu do části veřejné, krajský soud tuto otázku vypořádal v napadeném rozsudku tak, že uvedené listiny se týkají poskytnutí informací k jinému daňovému subjektu a rovněž místního šetření u jiného daňového subjektu, přičemž jejich obsah nemá jakoukoliv vazbu na nosné závěry v této věci. Ani v tomto případě stěžovatel proti tomuto závěru krajského soudu neuplatnil žádnou ucelenější argumentaci a omezuje se na tvrzení, že z § 65 odst. 2 daňového řádu plyne povinnost přeradit do veřejné části spisu všechny důkazní prostředky a nikoli jen ty, jimiž bylo provedeno dokazování. Takový výklad však neodpovídá znění daného ustanovení a není zastáván judikaturou zdejšího soudu (viz odst. 30 rozsudku ze dne 17. 9. 2015, čj. 1 Afs 219/2014-52, č. 5801/2015 Sb. NSS), ani odbornou literaturou (viz např. komentář k danému ustanovení v LICHNOVSKÝ, Ondřej a kol. *Daňový řád*. 3. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, s. 225). Jen obsah těch listin obsažených ve vyhledávací části spisu, které byly použity jako podklad pro rozhodnutí, a tudíž i přerazeny v souladu se zákonem z vyhledávací části do jiné části daňového spisu, se může nějakým způsobem promítnout do práv a povinností daňového subjektu. Toliko prostá existence písemností v daňovém spise, kterých není jakkoliv použito při rozhodování o právech a povinnostech daňového subjektu, není způsobila vyvolat zásah do jeho právní sféry (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2016, čj. 6 Afs 143/2016-38, č. 5778/2016 Sb. NSS).

[13] Následně Nejvyšší správní soud přistoupil k posouzení správnosti právního posouzení samotné podstaty posuzované věci, tedy daňové účinnosti uplatněných výdajů. Pro posouzení věci jsou stěžejní zejména následující ustanovení zákona o daních z příjmů (ve znění účinném pro příslušná zdaňovací období). Podle § 4 odst. 4 se obchodním majetkem pro účely daně z příjmů fyzických osob rozuměl *souhrn majetkových hodnot (věcí, pohledávek a jiných práv a peněží ocenitelných jiných hodnot), které jsou ve vlastnictví poplatníka a o kterých bylo nebo je účtováno anebo jsou nebo byly uvedeny v evidenci majetku a závazků pro účely stanovení základu daně a daně z příjmů*. Podle § 25 odst. 1 písm. u) téhož zákona za výdaje (náklady) vynaložené k dosažení, zajištění a udržení příjmů pro daňové účely nelze uznat zejména výdaje na osobní potřebu poplatníka; včetně výdajů vynaložených na

opravu, údržbu nebo technické zhodnocení majetku sloužícího k podnikání nebo jiné samostatné výdělečné činnosti (§ 7), který poplatník uvedený v § 2 nezařadí do obchodního majetku podle § 4 odst. 4.

[14] Dle důvodové zprávy k novele č. 438/2003 Sb., kterou byla do § 25 odst. 1 písm. u) zákona o daních z příjmů vtělena věta za středníkem týkající se věcí nezařazených do obchodního majetku, „*navržená úprava (...) směřuje k zamezení možnosti obcházet zákon v těch případech, kdy např. poplatník vlastní nemovitost, kterou používá pro podnikání a výdaje na její údržbu (opravu nebo technické zhodnocení) uplatní jako daňově účinný výdaj, aniž by ji měl zahrnutou v obchodním majetku. Poté ji prodá a příjem z tohoto prodeje podle § 4 zákona od daně z příjmů fyzických osob osvobozen. V souvislosti s navrhovaným zrušením soustavy jednoduchého účetnictví od r. 2004 uvedené v novele zákona o účetnictví, by mohlo v těchto případech docházet k obcházení zákona ve větším rozsahu.*“ Dané ustanovení lze zjednodušeně řečeno vyložit tak, že opravy, údržbu nebo technické zhodnocení vlastního majetku nezařazeného do obchodního majetku nemůže daňový subjekt uplatnit jako daňově uznatelný výdaj (srov. výše již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Afs 295/2016).

[15] Jak správně vyložil krajský soud, potažmo žalovaný, pro posouzení věci je klíčové, zda sporné nemovitosti byly součástí obchodního majetku stěžovatele ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Definicí tohoto pojmu se zabýval výše již citovaný rozsudek sp. zn. 2 Afs 45/2017, jehož závěry, resp. jejich výklad je mezi účastníky sporný. Z citovaného rozsudku plyne, že pro naplnění definice obchodního majetku musí být splněny dvě podmínky: o majetku musí být účtováno dle zákona č. 563/1991 Sb., o účetnictví, (nebo musí být veden v daňové evidenci) a majetek musí být ve vlastnictví poplatníka daně z příjmů. Pokud chce podnikatel svůj majetek podřadit pod obchodní, musí o něm začít účtovat. Nejvyšší správní soud nicméně zdůraznil, že účtování o majetku samo o sobě nedokládá vložení věcí od obchodního majetku pro účely daně z příjmů. Co je či není předmětem daně, nestanoví účetní předpisy, ale zákon o daních z příjmů, přičemž odlišné cíle daňového systému a účetního výkaznictví vyžadují, aby jednotlivá pravidla nebyla přespříliš ovlivněna požadavky druhého ze systémů. Kromě účtování je důležitým kritériem pro určení obchodního majetku podnikatele také jeho povaha a způsob nakládání s ním. Majetek podnikatele fyzické osoby totiž může být v zásadě dvojího charakteru – majetek sloužící k osobním potřebám a majetek, který je určen k podnikání. Zákon o daních z příjmů musí vycházet z principu, že obchodním majetkem dle zákona o daních z příjmů může být pouze takový majetek podnikatele, který souvisí s jeho podnikatelskou činností.

[16] Nejvyšší správní soud se shoduje se závěry krajského soudu, podle kterého je primárně nutné se zabývat naplněním zákonných podmínek zařazení určitého majetku do obchodního majetku ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů. Výše uvedená judikturní východiska nelze chápat tak, že každý majetek daňového subjektu, který je využíván k podnikání, se stává bez dalšího jeho obchodním majetkem bez ohledu na to, zda jej daňový subjekt formálně zařadil do svého obchodního majetku či nikoliv. Z uvedené judikatury plyne pouze to, že o obchodní majetek se (při splnění dalších zákonných podmínek) může jednat pouze tehdy, pokud je k podnikání skutečně využíván. Jinými slovy, že faktické využívání majetku za účelem podnikání je podmínkou jeho

pokračování

zařazení do obchodního majetku. Námitka stěžovatele zdůrazňující jako primární kritérium právě otázku faktického způsobu využívání majetku proto není důvodná.

[17] Rozhodnutí žalovaného i krajského soudu v dané věci stojí na závěru, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno a neprokázal zařazení sporných nemovitostí do obchodního majetku. Na tento závěr stěžovatel v kasační stížnosti v zásadě reaguje pouze tvrzením, že jej během správního řízení opakovaně negoval a nabídl k prokázání skutečného stavu věci řadu důkazů, které ale žalovaný neprovedl. Jak již Nejvyšší správní soud výše uvedl, neprovedení důkazů žalovaný odůvodnil tím, že se stěžovatelovy návrhy vztahovaly k prokázání odlišných skutečností. Tento zásadní závěr akceptoval v napadeném rozsudku krajský soud, přičemž stěžovatel jej v tomto směru nijak relevantně nezpochybnil. Neupřesňuje, proč je nesprávný či jaké konkrétní důkazy, které žalovaný neprovedl, prokazovaly zařazení sporných nemovitostí do obchodního majetku. Úkolem kasačního soudu však nemůže být, aby argumenty za stěžovatele domýšlel a v rozsáhlém spisovém materiálu dohledával, zda případně nevznese někdy v průběhu daňového řízení nějaké konkrétní důkazní návrhy, které by se mohly prokázání této skutečnosti týkat.

[18] Stěžovatel teprve k replice k vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti připojil „k důkazu“ opisy peněžního deníku za roky 2012 a 2013, které měl předložit již „ke kontrole“, a které mají dosvědčovat, že sporné pozemky spadaly do obchodního majetku. Tuto argumentaci nicméně poprvé uplatnil teprve v této replice v rámci řízení o kasační stížnosti. S ohledem na koncentrační zásadu, jíž je řízení před správními soudy ovládáno, je tato námitka nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Úkolem Nejvyššího správního soudu je přezkoumávat správnost a zákonnost rozhodnutí krajských soudů. Jestliže stěžovatel uvedenou námitku v žalobě nevznese a krajský soud se proto její důvodností v napadeném rozsudku nezabýval, nemůže se jí nyní zabývat ani Nejvyšší správní soud. Pokud by postupoval odlišně, ztratila by zásada koncentrace žalobních námitek smysl (srov. k tomu § 71 odst. 2 s. ř. s. a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, čj. 8 Afs 48/2006-155).

[19] Pokud jde o zahrnutí nemovitostí do odpisů, z čehož stěžovatel dovozuje současně také jejich zahrnutí do obchodního majetku, již krajský soud v napadeném rozsudku upozornil na závěry žalovaného, který dospěl k závěru, že ze sestav odpisů a inventární karty majetku nebylo zřejmé, jaké majetkové položky obsahuje obchodní majetek žalobce. Závěrem daňové kontroly provedené v roce 2009 bylo podle žalovaného pouze to, že hmotným majetkem pro odpisování mohly být budovy a stavby, nikoli pozemky. Krajský soud k tomu dodal, že „z listiny ‚Vyjádření k Protokolu o seznámení s výsledkem kontrolního zjištění‘ ze dne 14.9.2015 soudu vyplývá pouze to, že podle žalobce dokládal seznam evidovaného majetku v souvislosti s prověřováním správce daně, zda nebyly uplatněny odpisy přesahující zákonem stanovenou hranici, a proto ‚...předmětné pozemky a budovy byly zařazeny do obchodního majetku v pořizovací hodnotě 0 (nula) korun...‘. Zařazení pozemků a na nich stojících budov do obchodního majetku – byť v pořizovací hodnotě 0 Kč – ze žalobcem předložených listin neplyne.“ Ani na tyto konkrétní závěry stěžovatel nijak nezareagoval. Vedle toho nelze přehlédnout, že zástupce stěžovatele na dotaz správce daně výslovně prohlásil, že jiné nemovitosti mimo budov dvou penzionů stěžovatel do obchodního majetku nevložil. Ani tato námitka proto nemůže závěry napadeného rozsudku zpochybnit.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. března 2021

Milan Podhrázký
předseda senátu